

Lucka, Maceška a já

Po své prozaické prvotině Lázně se Martin Reiner po letech autorsky znovu vrací k próze. Kdyby se do knih vkládaly také jejich příběhy líčící cestu, jakou dílo prošlo od početí až k finále, v případě prózy Lucka, Maceška a já by to bylo čtení velmi objemné, vzrušující a dramatické: první a poslední verze jsou totiž od sebe vzdáleny o jeden vesmír. Kniha si hledala svou podobu několik let. Co však zaujme nejspíš jen literárního historika, nemusí vůbec zajímat čtenáře. Toho zajímá výsledek. A jaký je?

Je to příběh o jemných a křehkých věcech: o otcovském vztahu dospělého mladíka k cizí holčičce, o jeho letitém hledání sexuální identity, o téměř detektivním pátrání po slavném exilovém básníkovi a jeho minulosti. Také o poezii, o bolestných prozřeních, odcizeních, ztrátách i o smrti.

Tato kniha vskutku dozrála. Především v tom, jak umně se prolínají a násobí osudy postav jakoby z různých světů, když každá z nich by vydala na samostatnou novelu. Také v tom, jaká síla a působivost tryská z autorova básnivého jazyka. Myslím, že v tomto případě platí, že kniha Lucka, Maceška a já svou kvalitou přesáhla svého autora